

Spolu při modlitbě

Mladým muslimům dávám Korán a modlitební koberečky. Vyzývám je, aby správně prožívali své náboženství. Jsou k těmto gestům velmi citliví. Často pak vidám mladé muslimy na mých mších v Haute-Provence, dokonce někdy pomáhají jako ministranti. Mnohokrát se stalo, že mě některý z těchto mladých, když jsme vzpomínali na mrtvé, požádal, abych se pomodlil za mrtvé v arabštině. Souhlasil jsem. Byla to krásná chvíle. Mé evangelické hodnoty smíšené s náboženskými hodnotami jiných nás posouvají k Bohu. Soustředte se především na základ své katolické víry, sestry a bratři. To vám umožní vyjít vstříc jiným náboženstvím. Smíchat všechna náboženství – to je velké pokušení naší doby. Pak se ztrácíme v jakési buddhisticko-islamisticko-protestantsko-ortodoxní... kaši. A to není dobré. Pán nás vyzývá, abychom vyšli vstříc ostatním, pokud hoříme pro živého, mrtvého a znovu vzkříšeného Krista. A milujeme ze všech sil svou církev.

Guy Gilbert – Evangelium podle svatého lotra

Nekladme meze Boží milosti

Ve stavu milosti posvěcující se nalézá ten, kdo zachovává příkázání a přijímá svátosti. A co ti ostatní? Co k tomu říká katolická církev?

Zachováváme-li Boží příkázání, zakoušíme, že vedou k životu. Příkázání jsou cestou k vnitřní svobodě a k pokoji duše. Proto je blahodárné se jimi řídit. Přijímání svátostí je projevem naší křesťanské víry. Zakoušíme v nich neustále novým způsobem lásku, kterou nás Kristus miloval až do krajnosti. Svátosti uzdravují naše rány a jsou nám oporou v důležitých okamžicích životních změn. Za dar příkázání a svátostí bychom měli být vděční.

Katolická církev prohlašuje, že každý, kdo žije v souladu s vlastním svědomím, nalézá cestu k Bohu. Žije-li příslušník jiného vyznání podle vlastního svědomí, můžeme věřit, že žije v Boží milosti a že se líbí Bohu. Kdo se však nestará ani o Boží příkázání, ani o vlastní svědomí, škodí především sám sobě. Trpí vnitřní rozpolceností a žije oddělen od vlastní duše. Jeho život se scvrkává, jakkoli je navenek plný lesku a slávy.

Lidi žijící bez příkázání, svátostí a svědomí můžeme pouze svěřovat Bohu. Nesmíme klást meze jeho milosti. Možná se Bůh právě takového člověka dotkne a přivede ho k obrácení. Nesmíme nikoho odepisovat, protože ani Bůh nikoho neztrácuje, nýbrž poskytuje každému člověku šanci obrátit se. Ve smrti potkává každý člověk Boha v jeho lásce. Tu pozná naprosto konkrétně v jeho vtěleném synovi Ježíši Kristu. Můžeme doufat, že každý hledající nalezne v Ježíši naplnění své touhy a že se jeho lásce zcela odevzdá.

O životě z víry s Anselmem Grünem

Uvedené knihy je možné zakoupit na adrese www.ikarmel.cz

Prameny, odkazy

Daniel J. Harrington – Evangelium podle Matouše – Sacra pagina; Silvano Fausti – Nad evangeliem podle Matouše; Petr Karas – Boží slovo na každý den; Angelo Scarano – www.pastorace.cz; Petr Mareček – www.biblickedilo.cz; Misál na každý den liturgického roku

Vydává Pastorační středisko brněnské diecéze ve spolupráci s Karmelitánským nakladatelstvím jako součást diecézního biblického programu Vezmi a čti.

Ke stažení na www.vezmiacti.cz.

28. neděle v mezidobí – cyklus A

12. října 2014

¹Ježíš mluvil k velekněžím a starším lidu v podobenstvích: ²„Nebeské království je podobné králi, který vystrojil svému synovi svatbu. ³Poslal služebníky, aby svolali hosty na svatbu, ale ti nechťeli přijít. ⁴Poslal znovu jiné služebníky se vzkazem: „Rekněte pozvaným: Hostinu jsem přichystal, moji býci a krmný dobytek jsou poraženi, všechno je připraveno, poďte na svatbu!“ ⁵Ale oni nedbali a odešli, jeden na své pole, jiný za svým obchodem. ⁶Ostatní pochytili jeho služebníky, ztýrali je a zabili. ⁷Krále to rozhněvalo. Poslal svá vojska, vrahy zabil a jejich město vypálil. ⁸Potom řekl svým služebníkům: „Svatební hostina je sice připravena, ale pozvaní jí nebyli hodni. ⁹Jděte proto na rozcestí a pozvěte na svatbu, koho najdete.“ ¹⁰Služebníci vyšli na cesty a shromáždili všechny, které našli, zlé i dobré, takže svatební síň byla plná hostů. ¹¹Když vstoupil král podívat se na hosty, uviděl tam člověka, který neměl na sobě svatební šaty. ¹²Rekl mu: „Příteli, jak jsi sem přišel bez svatebních šatů?“ On se nezmohl na slovo. ¹³Tu řekl král sloužícím: „Svažte mu ruce i nohy a vyhoďte ho ven do temnot. Tam bude pláč a skřípění zubů.“ ¹⁴Mnoho je totiž povolaných, ale málo vyvolených.“

1. čtení:

Iz 25,6-10a

2. čtení:

Flp 4,12-14

Evangelium:

Mt 22,1-14

Srovnaní:

Lk 14,16-24;

Mt 21,34-35;

Mt 9,10;

Mt 8,12;

13,42.50;

24,51; 25,30

Mt 22,1-14

Úvod k meditaci

Bůh nabízí tak skvělé dary a zasílá tak skvělá pozvání, že stojí za to všechno ostatní odložit stranou a přijmout Boží nabídku. Prakticky to neznamená, že budu na Ježíšův příchod čekat se založenými rukama a že budu pohrdat čímkoli příliš pozemským. Znamená to spíše, že budu usilovat o vnitřní bdělost a vnímavost pro Boží vedení a že budu připravený k obrácení tam, kde poznám ve svém životě potřebu nějakých změn. Jaké dílčí pozvánky jsem od Hospodina v minulosti i v nedávné době dostal? V dnešní době bychom si hostinu představili poněkud jinak než v Ježíšově době. Jak? Zkusme si ji představit... a vychutnat!

Výklad biblického textu

Kontext: Máme zde poslední ze tří podobenství adresovaných velekněžím a farizeům. Přesněji řečeno ten dnešní text skrývá podobenství dvě: 1) o hostině (v. 1-10); 2) o svatebním šatě (v. 11-14). V prvním podobenství se znovu objevuje téma nepřijetí Božích poselství (a potažmo jejich poselství). Toto nepřijetí ze strany některých židů však zároveň umožňuje účast na hostině všem. Bůh zve na tuto hostinu všechny, zlé i dobré. Nakolik je pravdou, že Bůh volá a povolává nás bez nás (bez našeho přispění – první podobenství), natolik je pak také pravdou, že nás nevyvolá bez nás (bez naší spoluúčasti, bez našeho pravdivého ano – druhé podobenství).

1 Ježíš mluvil k velekněžím a starším lidu v podobenstvích: Není zanedbatelné, že následující podobenství jsou určena právě velekněžím a starším lidu – čili těm, kteří odmítají Ježíšovo učení a poslání. Velekněží a starší měli dokonce v úmyslu zmocnit se Ježíše, ale kvůli zástupu lidí tak neučinili (21,46).

2 Nebeské království je podobné králi: Lepší překlad je: S nebeským královstvím je to tak, jako když král vystrojil... Pro přiblížení tohoto království se totiž používá symbolu svatební hostiny, jako už víckrát v Bibli. Tedy nikoli král, ale hostina je symbolem nebeského-Božího království.

3 Poslal služebníky, aby svolali hosty na svatbu, ale ti nechtěli přijít: Těmi posly mohou být proroci, chápaní jako Boží vyslanci a zprostředkovatelé pozvání. Přesněji se jedná o proroky „eschatologické doby“, tj. o Jana Křtitele, Krista a jeho apoštoly.

4 Poslal znovu jiné služebníky se vzkazem: „Řekněte pozvaným: Hostinu jsem přichystal...: Podobně jako v předchozím podobenství (21,36) i v tomto případě je učiněn druhý pokus: jiní služebníci jsou vysláni s úkolem pozvat na hostinu. Ukazuje se tak Boží trpělivost a velkorysost tváří v tvář lidskému nezájmu.

5 Ale oni nedbali a odešli, jeden na své pole, jiný za svým obchodem: Podruhé přichází odmítnutí ze strany pozvaných: nedbají o pozvání, jsou lhostejní, plní zájmu spíš o své záležitosti, o svůj majetek. Nedoceňují privilegium, že smějí na takovou hostinu.

6 Ostatní pochytili jeho služebníky, ztýrali je a zabili: Nečekaně násilná a neúměrná reakce některých pozvaných je zjevnou narážkou na osud Jana Křtitele, Krista či samotných učedníků. Podobný osud měli i mnozí pronásledovaní proroci v historii izraelského lidu (srov. Mt 23,37-39). Agresivita je podobná jako u vinařů z podobenství o zlých vinařích, kteří zahubili nejen hospodářovy služebníky, ale i jeho vlastního syna (Mt 21,35-39).

7 Krále to rozhněvalo. Poslal svá vojska, vrahy zahubil a jejich město vypálil: Násilnické jednání je potrestáno králem, který vrahy zahubil a jejich město vypálil. Takto se jejich úsečné odmítnutí a násilí stává příčinou jejich zkázy – obrazně vyjádřeno královým trestem.

8 Potom řekl svým služebníkům: „Svatební hostina je sice připravena, ale pozvaní jí nebyli hodni: Opět se opakuje, že hostina je připravena (jsme v eschatologické době!), pozvaní jí však nebyli hodni, protože o ni nestáli, mávli rukou nad jedinečností tohoto pozvání.

9 Jděte proto na rozcestí a pozvěte na svatbu, koho najdete: Král znovu posílá své služebníky – ne sice na rozcestí (nepřesně v liturgickém překladu), ale spíš na hlavní silnice, které vedou z města (jakési výpadovky). Kvůli odmítnutí pozvaných dostávají šanci jiní. Je to podobné vyústění příběhu jako v předchozím podobenství, kde se dočteme o tom, že vinice byla vzata původním vinařům a dána jiným (21,41.43).

10 Služebníci se vydali na cesty a shromáždili všechny, které našli, zlé i dobré, takže svatební síň byla plná hostí: Služebníci mají shromáždit zlé i dobré – stejnou myšlenku nacházíme v podobenství o síti, kde byly špatné i dobré ryby (13,47.48). Teprve v druhé fázi je třeba oddělit špatné od dobrých, jako v našem podobenství (v. 13). Tak jako tak se tu znovu potvrzuje, že Otec nabízí ruku všem, zlým i dobrým: on ve své dobrotě dává svému slunci svítit na zlé i dobré (Mt 5,45).

11 Když vstoupil král podívat se na hosty, uviděl tam člověka, který neměl na sobě svatební šaty: Host bez svatebních šatů představuje toho, kdo sice přijal pozvání (na rozdíl od těch pozvaných, kteří upřednostnili své záležitosti), ale nezareagoval přiměřeně: jeho ano bylo jen polovičaté, nedotažené. Dalo by se říci, že jeho ano bylo povrchní, nedůsledné, v kombinaci s ale a ne.

14 Mnoho je totiž povolaných, ale málo vyvolených: Kategorie mnoho a málo mohou být v tomto překladu trochu zavádějící. Mnozí zde znamenají všechny, v souladu se semitským způsobem vyjadřování (tj. všichni, kterých je mnoho). K tomuto výkladu nás ospravedlňuje i verš 9: pozvěte na svatbu, koho najdete. Slovo mnoho je pak v protikladné paralele k málokterí (málo): z toho nám vyplývá, že málokterí neoznačuje počet malý, ale neúplný (všichni jsou pozvání, ale ne všichni jsou vyvolení). Opět se jedná o semitský způsob vyjadřování (málo ve smyslu méně než, tj. ne všichni). Uvedené verše nám tedy připomínají, jak velký význam má nejen odpověď, ale i odpovědnost. Volání se nejprve stává po-voláním, pak vy-volením: není však vy-volení bez s-volení člověka.

K tématu

Pracujte na své víře

A Ježíš k nim znovu mluvil v podobenstvích: S královstvím nebeským je tomu tak, jako když jeden král vystrojil svatbu svému synu. Poslal služebníky, aby přivedli pozvané na svatbu, ale oni nechtěli jít... (Matouš 22,1-10)

Ten král, který slavil svatbu, poslal pozvání všem, které znal. My děláme totéž. Sezvěme všechny přátele, celou rodinu, sousedy, kolegy z práce. Král posílá pozvání, ale pozvaní nereagují, mají jiné věci na práci. Nezajímá je to. A tak král řekne svým služebníkům: Jděte za všemi, kteří nejsou ani mí přátelé, ani příbuzní, ani sousedé. Přiveďte každého, koho najdete, abychom zaplnili sál.

Naše výmluvy

Pán nás vyzývá k různým věcem, ale my takřka systematicky odmítáme. Neustále vynalézáme nové výmluvy. Tváříme se, jako bychom měli něco jiného na práci. Charakteristickým příkladem je naše odmítání modlitby. Říkáme si: Dnes se budu modlit. Jenže ráno nemáme čas. Tak si řekneme: Budu se modlit odpoledne. A nenajdeme si chvíli. Tak se zase nepomodlíme a řekneme si: Budu se modlit večer. A pak přijde večer a my zapomeneme. Potom si z ničeho nic vzpomeneme a slíbíme si, že se pomodlíme zítra. A tak trávíme čas odsouváním výzvy k modlitbě. To není moc dobrý přístup. Pán nás tak přitom neustále zve, abychom s ním prožívali úžasné chvíle lásky. Kolik času si během dne vyhradíte pro Boha? Kladu vám tuto otázku, stejně jako ji kladu sobě.

Chvilé s ním

Například v autě mám chuť odříkávat růženec. Ale poslouchám rádio. Je tam tolik zajímavých programů. Říkám si: Až skončí tenhle pořad, budu se modlit růženec. Pořad skončí a já to neudělám, protože na to nakonec zapomenou. Řekl bych, že je to ďáblovou pokoušenou – takhle neustále odsouvat pozvání, abychom věnovali čas Bohu. Ale ďábla porazíme tou chvílí lásky, kterou Bohu nabídneme. Dejte si předsevzetí rovnou na dnešek, protože zítra bude příliš pozdě požádat Pána, aby vám dovolil věnovat mu čas. Neodkládejte to. Zasuňte tento den Bohu, své práci a hlavně této chvíli lásky! Pán nás neustále zve za ostatními. Máme náboženství. Je to katolická víra. Pán nás vyzývá, abychom se setkali s jinými náboženstvími. To udělal Jan Pavel II., když pozval zástupce všech náboženství do Assisi. Byl to úžasný prorocký čin. Vyzval všechny, aby se modlili ve své řeči. Nemůžeme se modlit společně, protože jsou mezi námi teologické rozdíly. Ale můžeme být společně, abychom se pomodlili. To byla ta nejkrásnější hostina Jana Pavla II. za dobu jeho pontifikátu.